

[Undervisnings- og forskningsministeren]

undervisning, fordi det var et led i den akademiske optræning, at man kunne da selv finde ud af det, man skulle sandelig ikke hjælpe folk for meget; det var et frit studium. Jeg vil gerne være med til at pille lidt ved den tradition. Det vil universitetslærerne også gerne, og det vil de faglige landsudvalg også gerne være med til. Så det gælder om at skubbe på og opmuntre alle de initiativer, der er i gang. Hvis forslagsstillerne har yderligere forslag til initiativer, lytter jeg meget gerne.

Der er for øvrigt et forslag, nemlig om pædagogisk efteruddannelse af lærere. Det har været drøftet mange steder – også i universitetsaviserne – hvor meget det hjælper med obligatoriske pædagogiske kurser.

Der er også det problem, at hvis vi tilbyder disse kurser, risikerer vi, de bliver søgt lige netop af dem, der ikke har brug for dem, og som i forvejen er bevidst om problemet. Men omvendt: Hvis vi siger, at disse kurser kun skal være for de dårlige undervisere, får vi derved en slags udnævnelse af dårlige undervisere, og deltagelse i kurserne bliver således en slags stempel: Man får et bevis for, at man er en dårlig underviser.

Det er lettere sagt end gjort, men en model må kunne findes. Jeg tror, at frivilligheden, altså tilbudet til lærere, der har lyst, må være den vej, vi skal gå. Hvis vi så har nogle lidt mere myndige institutbestyrere alle steder, kunne det jo være, at det netop var denne institutbestyrer, som skulle give et faderligt råd til nogle af de ansatte om at deltage i et sådant kursus. Derved ville man også kunne give et svar til de studerende, der klager over dårlig undervisning – man kunne henvise dem til at tale med institutbestyreren om det, som igen havde mulighed for at tage en samtale med de lærere, som er problemet.

Vi kan ikke afvise dette problem. Jeg er glad for, at forslagsstillerne blankt erkender, at vi ikke kan afvise det. Jeg er glad for det skub, som sagen yderligere får hermed.

Jeg er også glad for, at forslagsstillerne gerne ser forsøg med styrelsesloven, og at man gerne ser længere semestre og kortere eksamensperioder for derved at få en bedre udnyttelse af lokaler, apparatur og lærerkræfter. Jeg kunne ikke have sagt det bedre selv, og jeg er meget glad for den erklæring.

Jeg mener også, det er rigtigt, at vi skal have en fleksibel opbygning af studierne, som kan give mulighed for afstigning og påstigning i løbet af et uddannelsesforløb. Jeg tillader mig at tage det som en stiltiende tilslutning til den udvikling, der er i gang på en række fakulteter med hensyn til etablering af bacheloruddannelsesforløb.

Så er der nogle interessante betragtninger i bemærkningerne til punkt 4 om denne gamle såkaldte UFA-norm, altså 50-40-10-reglen, eller hvad den nu blev kaldt, dette med, at man altså havde en vis procentdel af tiden afsat til undervisning, en vis procent til forskning og en vis procent til administration.

Jeg forstår det sådan, at forslagsstillerne efterlyser en genindførelse af sådanne normer. Jeg forstår, at man gør det, fordi man siger, at staten mangler et redskab til at øge undervisningen i kortere eller længere perioder. Så anbefaler forslagsstillerne, at der kommer et udspil om en fleksibel og mere utraditionel norm-sætning af undervisnings- og forskningsbalancen, som skal sikre en bedre udnyttelse af de fysiske rammer og apparaturet.

Hvis jeg forstår det rigtigt, er jeg meget langt enig med hensyn til målet. Måske er midlet ikke det rigtige. Den model, jeg forestiller mig, går ud på, at man i stedet for at genindføre en norm siger til institutionerne: Det er jeres ansvar, at den samlede arbejdsbyrde på det enkelte institut til enhver tid fordeles i overensstemmelse med de behov, som de studerende har, og i overensstemmelse med de muligheder, der er for at få mest mulig forskning ud af forskningsressourcerne!

Dermed mener jeg f.eks., at hvis der på et institut er lærere, som har stærkt rutinepræget undervisning som f.eks. latinundervisning på et teologisk fakultet, skal denne latinundervisning ikke udløse tre timers forberedelse, fordi alle ved, at der ikke er tre timers forberedelse til en latintime – så meget forandrer faget latin sig nemlig ikke. Andre eksempler kunne nævnes. Det vil sige, at når man leder og fordeler arbejdet, skal der altså tages hensyn til den reelle undervisningsbelastning, fag er forskellige, forskningsprojekter er forskellige, og lærere har forskellige perioder i deres ansættelsestid – visse perioder, hvor de virkelig er i gang med et forskningsprojekt, som gør, at de bør have mindre undervisning, og så er der andre perioder,